

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 51.

20de december 1891.

17de aarg.

Vigtige nyheder.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflub. I pakker til en adresse paa over 5 eksp. leveres det for 40 cents, og over 25 eksp. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmål.

(Over det nye testamente.)

Svar paa disse spørgsmål vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bog). Om stebernes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katejeres.

81.

Hvorhen vilde Jesus gaa, da han mødte de 10 spedalske? Hvor laa Jerusalem? Kom de spedalske hen til Jesus for at bede om hjælp? Hvorfor maatte de staa langt borte? (Se 3 Mos. 13, 45. 46). Hvorledes tiltalte de Jesus? Hvorfor kaldte de ham „Mester“. Svar: Det ord, som her er oversat med „Mester“, betyder egentlig „en forsat, overordnet“. De vil derved betegne Jesus, som en, der staar over dem, og tillige som en, der har magt over sygdommen og kan befale den at vige. Hvorom bad de Jesus? Hvorfor bad de om forbarmelse? Svar: Først fordi de intet havde, som kunde bevæge Jesus til at hjælpe dem; og dernæst fordi de troede, at Jesus vilde hentes over dem og derfor hjælpe dem. Vilde da Jesus dette? Hvad sagde han til dem? Hvorfor befalede han dem at vise sig for presterne? Svar: Fordi presterne i den gamle pagt havde at afgjøre, om et menneske var bleven renset fra spedalskhed eller ikke. Blev de straks helbrede? Hvorfor vilde ikke Jesus helbrede dem straks?

Hvad gjorde nu disse spedalske, da de saa, at de var bleve rensede? Hvormange var det, som vendte tilbage? Hvem var det? Hvem var samaritanerne? (Se stykke 42). Var de anerkjendte som hørende med til Guds folk? Var dog ikke denne en bedre israelit end de andre? Hvad gjorde han nemlig, da han kom til Jesus? Hvorfor salbt han ned for Jesu fødder? Hvad sagde Jesus til ham? Hvilket vidnesbyrd gav Jesus ham med disse ord?

Hvorfor vendte ikke de andre 9 tilbage? Hvilken synd gjorde de sig skyldige i? Er dette en almindelig synd? Kan du nævne nogle eksempler paa utaknemmelighed? Fortjener Gud, at vi skal takke ham for hans velgjerninger mod os? Vil han det ogsaa? I hvilken artikel bejender vi dette? Læs den 1ste artikel Viker Herren da, at vi ikke takker ham? Hvad sagde Jesus om disse 9, som ikke kom tilbage? Vidste

han ikke, hvor der var blevet af dem? Hvorfor spurgte han da? Svar: Han vilde derved udtale sin dadel over deres utaknemmelighed. Fik de da nyde den fulde velsignelse af sin helbredelse? I hvilken hensigt er det nemlig, Gud gjør os godt i det timelige? Kom da disse 9 til den sande tro paa Jesus?

Levende begravne.

(Slutning.)

Trods kulde og regn veg de tjætte mænd ikke hele natten igennem fra stedet. Til sidst oprandt morgenen, altsaa den 20de januar. Det var en søndag. Kirkeklokkerne ringede fra de omliggende landsbyer, og ved lyden af deres toner tog man paany med kraft fat paa rebningsarbeidet; thi dette var under de forhaandenværende omstændigheder den gudstjeneste, som var Herren mest velbehagelig.

Haabet om at komme først til maalet gennem den gang, som man gravede ned fra gennem klippevæggen, viste sig ikke at slaa til. Derimod gik det bedre gennem den tidligere omtalte sprække eller aabning. Her arbejdede fem af de dygtigste og modigste stenslydere sig ned i dybet gennem en uejvn, ofte afbrudt, mørk og trang revne. De tjætte mænd brød sig ikke om, at stenslydte løsnede rundt omkring dem og hvert øjeblik truede med at begrabe dem. De løshugne stene maatte staves bort ved at ræktes fra haand til haand. For at lette opstigningen blev aabningen indvendig beklædt med sterk seidug, saa at arbejderne kunde hales op og ned uden at rive med sig de løse stene. Klippeblokke, som truede med at styrte ned, blev støttede, og fremstydende hjørner afhugne. Dog var aabningen paa mange steder saa trang, at endog en enkelt mand havde vanskeligt for at slippe igennem.

Paa denne maade arbejdede man i tyve

timer. Modet begyndte at synke, og slagene blev stadig mere og mere matte. Da bliver man pludselig opmærksom paa noget blaaagtigt, som kommer frem fra en revne i klippen. Det er røg, som trænger sig frem gennem stenmasserne. De er altsaa ikke døde — alle ialfald! De lever! Det glade budskab gaar fra mund til mund, trøster de sørgende flegtninge og giver de udmattede arbejdere forøget styrke.

Ud paa eftermiddagen er aabningen allerede 40 fod dyb, og arbejderne hviler en stund. Da høres hammerslag der nedensfra, fra det mørke dyb; de arbejder altsaa ogsaa selv paa sin redning. Atter lyder det glade budskab „de lever“, og det flyver med jubel over hele dalen. Men de indespærredes flegtninge spørger med ængstelse: „Hvor mange af dem lever endnu? — Hvem af dem bliver bragt levende frem for dagens lys?“

* * *

Nede hos de begravede mennesker er nat-ten gaaet tykt og stille hen; ingen dag er kommen for at sende sit oplivende lys ned i den mørke grav. Det er søndags morgen. De har ur paa sig og ved, hvor mange klokker er; nu begynder gudstjenesten derhjemme. Skulde de nogensinde mere faa høre klokkerens klang? Skulde de nogensinde mere faa vandre til kirken sammen med alle de andre?

Da udbryder gamle Vinte: „Børn, nu beber man i kirken for os. — Lad ogsaa os bede med!“

De indespærrede faldt paa sine knæ og bad stille, men inderlig. Derpaa begyndte Vinte med skjælvende stemme at synge, og de andre stemte i sammen med ham en del vers af den vatre salme „Befal du dine veie“. Det syntes dem, som om denne salme skulde være skreven netop for dem.

Rnapt var sangen tilende, før en af dem, Peters, som stod med ryggen mod klippevæggen, sprang op og raabte: „Hys, hys! Lad os høre efter!“ De lyttede med tilba-

geholdt aandedræt og hørte tydelig sine deres hammerslag i det fjerne.

„Gud være lobet! Nu har vi atter haab!“ raabte de alle som en. De sang atter en salme, og deres stemmer var allerede blebne styrkere og klarere.

Men samtidig med, at haabet tændes i deres hjerter, indfinder sig ogsaa hungeren. De tænder en liden ild, og det er røgen fra den, som trænger ud til deres reddere og forkynder, at de lever. Med spænding lytter de til den fjerne larm, som forkynder dem haab om hjælp udenfra. Glæde og frygt kæmper om herredømmet i deres hjerter.

„Kan vi holde ud, til de naar ned til os?“ — „Er de paa ret vei?“ — „Naar Gud har hjulpet saa langt, vil han vel ogsaa fremdeles hjælpe.“ — Saa tænkte og talte de stakkels mennesker.

Søndagen var forbi og natten atter faldt paa; men redningsarbeidet standsede ikke. De tjætte mænd trængte sig stadig længere og længere ned i den indstyriebe klippemasse. Efter at have faaet bort en hel masse stene, kom de til en meget dyb sprække. Stenbruddets eier satte sit talerør for munden og raabte med høi stemme: „Lever I endnu?“ De stakkels mænd derne hørte hans raab og forstod hans spørgsmaal og svarede: „Ja, vi lever endnu.“ Men støien udenfor og de vældige stenmasser hindrede enhver lyd fra at trænge frem fra dybet.

De reddende saa forfærdede paa hverandre, da de ikke hørte noget svar; men de fortsætter ivrig og utrættelig sit arbejde. Firti timer var gaaede hen, siden de tog fat paa det. Man er nu naaet frem til den tykke, massive klippeblok, som nærmest bedækker de forulykkede.

Den gode Gud havde styret meisel og brækjern saaledes, at redningsmændene just gennem revnen i klippen var komne til randen af den store klippeblok, som de nu ikke behøvede at bore sig igennem, medens de derimod langs dennes side kunde fortsætte

Legen begynder.

Legen tager en brat ende.

sit udgravningsarbejde. De indesperrede hørte pludselig ikke mere lyden af hakkerne over sig, men mere paa siden og kunde nu nogenlunde bestemme stedet, hvor arbeidet foregik.

„Nu maa ogsaa vi tage fat“, raaber gamle Vinke, „de kan ikke være langt fra os. Brug nu eders kræfter; vi maa søge at møde dem.“

De 24 mænd var snart færdige og ryddede ivrig grushobene bort for at lette sine redningsmænd deres arbejde.

Klokken et mandag middag gjorde arbejderne en liden stans for at faa sig et øieblik hvil. Sr. Richter tog da atter sit talerør og spurgte: „Hvorledes staar det til der nede?“

„Vi er alle friske og uskadede“, lød nu svaret ganske tydelig. Da brød folket ud i et jubelraab, som hørtes lang vei. Tænk, alle 24 var friske og uskadede!

Det var et stort, herligt Guds under, som saaledes blev forkyndt. En klippemasse paa mangfoldige tusend centner var styrtet ned over de 24 mænd og havde i 56 timer holdt dem begravne; men alligevel var ikke et haar krummet paa deres hoveder. Der var ingen ende paa jubelraabene derude.

Men dernede i aabningen drønnede slag paa slag baade udenfra og indenfra. Nu rullede grus og sand ned, og den ene mennekehaand havde faaet fat i den anden. De havde i trofast forening arbejdet sig frem til hverandre gennem klippen.

„Her er de!“ raabte den forreste af arbejderne efter at have faaet tag i den indesperrede August Peters haand. Et øieblik var der thyst i hulen; baade de reddede og deres redningsmænd var grebne af dyb bevægelse. Men i næste øieblik er taarerne atter tørrede bort, og arbeidet fortsattes uden stans; aabningen bliver efterhaanden større, og tilsidst kunde Peters drages over.

„Fir ned et taug til dem!“ lyder Richters befaling.

Tauget fires ned. Deroppe haler sterke, trofaste hænder, og et minut efter bøier den første reddede knæ under Guds frie himmel, som han havde frygtet for aldrig mere at skulle faa se i dette liv. Efter ham kommer den gamle Vinke, og siden alle de 22, en efter en.

Den store menneskemasse, som var forsamlet ved ulykkestedet, og i hvis forreste rækker de begravede slegtninge befandt sig, havde hidtil fordetmeste i taushed betragtet arbejdet, og nu forholdt de sig fremdeles tause, medens den ene reddede efter den anden kom tilsyn. Blot fra tid til anden forkyndte et høit raab: „Min far, min bror, min søn!“ at et barn eller en mor, en far eller en bror havde gjenkjendt sine kjære. Men da tilsidst den sidste af de 24 frist og uskadt kom tilsyn, brød der frem en uanstelig jubel fra tusende munde. Hele folke Massen trængte sig frem mod hjerget og begyndte at klatre opover. De greb de forulykkede, som blev halvt baarne, halvt ledede ned af sine redningsmænd. De førtes i triumf til et halmleie, som i hast var blevet gjort istand til dem. Her ventede to læger dem med styrkende vin og medicin. Men de reddede havde vanskeligt for at spise og drikke. Mødet med deres kjære var altfor gribende.

Folkehoben stod bevæget omkring dem. Da istemte en af de tilstedeværende den gamle, vakre salme: „Nu takker alle Gud.“ Hovederne blottedes et øieblik, og hele skaren sang med af hjertens grund:

„Nu takker alle Gud
Med hjerte, mund og hænder,
Som overflødig godt
Os uforsthyldt tilsender,
Som alt fra moders liv
Paa os har naadig tænkt
Og al nødtørftighed
Saa rigeligen stjænt.“

Et frygteligt møde.

Det er en bekendt ting, at aber har stor afsty for tigre og ærgrer dem paa alle mulige maader. Paa fugle ligeledes; de skriger og slagrer omkring i træerne ovenover, saa at jægere og andre i farefulde øieblikke derved bliver kaldede til vagt mod den fælles fiende. En gang hændte det, at to jægere i Obreindien efter en dags jagt paa hjemveien til leiren saa en flok aber i stærk ophidselse springe omkring i træerne; de sladrede og gjorde rædsomme grimacer, som om de var forfærdede over et eller andet nedenunder dem. „Hvad er der iveien med disse aber?“ spurgte en af jægerne den indfødte, som var deres fører. „Jeg antager, at de ser en tiger“, svarede han med stor findsro, som om det var en ganske selvsølgelig ting at møde en af disse stribede skjønheder paa en eftermiddagsvandring gennem junglekrattet. Det var meget uhyggeligt, men de havde intet andet at gjøre end at gaa fremad saa hurtig som muligt. Neppe var de komne en 60 alen frem, førend de stod ansigt til ansigt med en frygtelig tiger ifærd med at sønderrive en vild høg, som den netop havde dræbt. Dyret syntes paa en forunderlig maade at blive holdt tilbage ved dette pludselige møde; den trak sig sty tilbage og stirrede paa dem, medens føreren imidlertid stod ubevægelig som en støtte og stirrede med sit skarpe blik vedholdende paa fienden; og saamtidig advarede han sine ledsagere med en hvissende stemme mod at fyre, men at staa ligesaa ubevægelige.

Efter nogle minuters forløb brølede tigreren, viste tænder, og tilshyneladende stræmte over taussheden lusteden den bort i det høie græs. Ikke saasnart havde den vendt dem ryggen, førend den indfødte udstødte et vildt og øredøvende skrig, som syntes at slaa det vilde dyr med rædsel, efter som den forandrede sine listende fjed til en hurtig galop. De 3 mænd begav sig da i et rask

trav afsted til leiren, da tropernes kortvarige tusmørke var om at svinde, og da det ikke er nogen spøg at møde en tiger ved nattetid, hvorimod man ved høilys dag kan se den flygte bort i panisk skræk.

Blot en halv streg.

En herre, som reiste over den engelske kanal, stod i styrmandens nærhed. Det var en stille og behagelig aften, og ingen tænkte paa, at der var nogen fare for skibet. Men den vagthavende officer hørte, at et af seilene slog mod masten, som om vinden havde skiftet. Han sprang hurtig hen til styrmanden og undersøgte nøie kompasjet.

„De er afvegen en halv streg fra kursen“, sagde han strengt til ham.

Afvigelsen blev rettet, og officeren gik tilbage til sin post.

„De maa styre meget nøiagtig“, sagde den reisende, „dersom det kan gjøre saa stor forskjel at afvige blot en halv streg.“

„Ja, i sandhed, en halv streg vilde paa mange steder bringe os imod klipperne“, lød svaret.

Saaledes gaar det i livet. En halv streg fra sandheden kan ofte ødelægge os paa løgnens skær. En halv streg fra fuldkommen ærlighed kan ofte føre mennesket iblandt forbrydelsens klipper. Og saaledes er det med al slags synd. Begyndelsen er ganske liden, ingen kan stige op til bjergets top med et spring, men man gaar op lidt efter lidt, et skridt ad gangen.

Børneblad

udkommer til næste aar i samme størrelse og til samme pris som iaar.

For at opmuntre til forstudsbetaling, vil agenterne erholde 1 indbunden aargang af 1890 eller 1891 for hver \$5.00, som er betalt i forstud inden 1ste mars 1892. Dette udgjør en meget pen bog paa 416 sider, hvoraf 156 med billeder. Den sælges for 65 cents portofrit.

LUTH. PUB. HOUSE,
Decorah, Iowa.

Hvad der kommer ud af processer.

H mine unge dage sad den gamle Brunner hver tirsdag og hver fredag i raadhusalen, hvor han bilagde alle trætter og stridsspørgsmaal, som blev ham forelagte. Han gjorde fort proces, som han selv pleiede at sige, og folk stod sig bedre ved det end nu om stunder, hvor der skal mange og lange skrivelser til. Men processer er processer, og dem kommer der aldrig noget ud af. Det gjorde der mange gange heller ikke i hine tider, som efterfølgende historie vil vise.

En dag sad den gamle dommer paa sin vante plas og tænkte som saa: „Nu, idag er der nok ingen ting at bemærke.“

Men saa kom pludselig raadstuetjeneren ind med en deilig, stor brun hane paa armen; han kom saa forfigtig, som var det et lidet barn, han bar.

„Hvad er dette her?“ spurgte Brunner, „hvad skal den hane her i retten?“

„Med tilladelse, hr. dommer, hanen vil ikke noget. Men her er to gamle koner, som begge to vil have hanen.“

„Lad dem komme ind,“ sagde dommeren, „og hold du fast paa hanen saalænge.“

Saa begyndte skjænderiet.

„Det er min hane,“ sagde Maren.

„Nei, hanen tilhører mig,“ sagde Karen.

„Ja, men jeg kan bevise, at det er min hane,“ raabte Maren. „Min hane galer hver morgen flokken tre, og det gjorde denne ogsaa, og jeg vaagnede derved.“

„Jeg har et meget bedre bevis for, at hanen er min,“ raabte Karen og trak triumferende en lang hanesjer ud af sin strikkepose. „Ser De, hr. dommer! Denne sjer passer til hanen. Den tabte den i forrige uge, da den mistede sin hale.“

Dg saaledes blev det ved i en uendelighed.

Dommeren sad en tidlang og hørte taalmodig paa de to koners trætte. Omfider tog han til orde med mægtig stemme:

„Hvor meget regner I, at den hane er værd?“

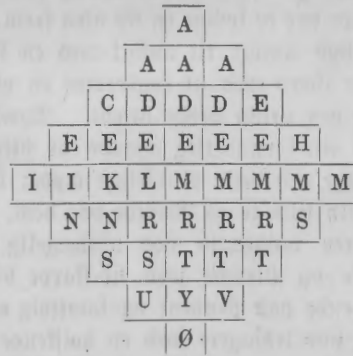
„En krone og femti øre,“ svarede Maren.

„Ja, mindre kan jeg ikke sælge den for,“ raabte Karen.

„Nu, ja saa vil vi lade det blive derved. Det koster ellers to kroner at faa raad givet her paa raadhuset; men jeg vil for denne gang, og forbi I formodentlig ingen penge har at betale med, lade mig nøie med hanen, som kun er halvanden krone værd. — Hans, bring hanen hjem til min kone og sig, at hun skal straks slagte den og tage suppe paa den. — Og, I gode madamer, I kan nu gaa. Naar I en anden gang trættes om en hane, saa kom bare til mig. Jeg skal nok igjen dømme Jer imellem!“

Se det er, hvad der kommer ud af processer.

Geografisk diamantgaade.

Ovenstaaende bogstaver skal ordnes saaledes, at den lodrette og den vandrette linje kommer til at lyde ens, og at de syv vandrette linjer afgiver bekjendte geografiske navne, nemlig: 1. En elv i Tyskland. 2. En by i Norge. 3. En by i Belgien. 4. En by i Holland. 5. En sø i Afrika. 6. En by i Tyskland. 7. En by i det gamle Kanaan.

Sigrid Lunde.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 49.

Som du raaber i skoven, faar du svar